

บทความสำหรับเผยแพร่

การศึกษาแบบแผนทางสังคมและปัจจัยการดื่มที่ส่งผลต่อพฤติกรรม
และการรับรู้การดื่มไม่ขับในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ

A Study to Social Model and Drinking factor that to Affect
Don't Drive and Drunk Behavior and Perception
in Chaiyaphum Province

ได้รับทุนอุดหนุนจากศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.)

รพีภัทร ศรีไกรภักดิ์ และคณะ

สถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของประเทศไทยในปัจจุบัน มีมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมความรุนแรง อาชญากรรมและความรุนแรง (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2557: 50) การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยังมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับประเด็นทางสังคมและการพัฒนาต่างๆ รวมถึงความรุนแรง โดยพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเยาวชนที่แสดงออกหลังจากดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นที่พบเห็นกันมากขึ้น (ธัญวรัตน์ แจ่มใส และคณะ, 2560: 10-15)

ผลกระทบจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของประชากรไทยที่สำคัญ คือการเจ็บป่วยด้วยอุบัติเหตุ อาชญากรรม และปัญหาอื่นๆ โดยปัญหาอุบัติเหตุที่พบได้ทั้งในช่วงปกติและช่วงเทศกาลสำคัญ แม้มีการจำกัดการเดินทาง ห้ามจำหน่ายสุรา การล็อกดาวน์พื้นที่เนื่องจากการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด 19 สถิติการเกิดอุบัติเหตุยังคงเกิดขึ้น ทั้งนี้จากพฤติกรรมการขับรถเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดเป็นการเพิ่มความเสี่ยงให้ผู้ประสบเหตุมีโอกาส เสียชีวิตสูง (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2563 : ออนไลน์)

ข้อมูลจากศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนจังหวัดชัยภูมิพบว่าในช่วงเทศกาลปีใหม่ พ.ศ. 2564 จังหวัดชัยภูมิ พบสถิติการเกิดอุบัติเหตุกระจายตามพื้นที่ โดยสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากเมาสุรา และขับขีรถเร็ว ไม่สวมหมวกนิรภัย (สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดชัยภูมิ, 2564) การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ มีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย เช่น ตัวผู้ขับขี่ สภาพรถ สภาพถนน และสิ่งแวกดล้อม รวมทั้งบริบทด้านสังคม นโยบายและกฎหมาย จึงมีความจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนเพื่อให้พลังความร่วมมือทุกฝ่ายทั้งผู้ดื่ม ภาคประชาชน ภาครัฐ และเอกชนและ

เครือข่ายที่เกี่ยวข้องในการจัดการและบูรณาการดำเนินงานแก้ไขปัญหาตี๋ไม่ขับโดยใช้ฐานข้อมูลผู้ตี๋เป็นหลัก ควบคู่กับการวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งปัจจัยที่เกี่ยวข้อง สถานการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุจูงใจให้นักวิจัยได้มุ่งเน้นในการศึกษาแบบแผนทางสังคม และปัจจัยการตี๋ที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมและการรับรู้การตี๋ไม่ขับในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ โดยศึกษาแบบแผนทางสังคม และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ขับขี่ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งนโยบายและกฎหมาย โดยมีเป้าหมายหลักคือการสร้างความตระหนัก เพื่อให้เกิดการรับรู้และลดอัตราเสียชีวิต ความพิการ และบาดเจ็บจากอุบัติเหตุบนท้องถนน

การศึกษาวิจัย นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างแบบแผนทางสังคม และปัจจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมที่ส่งผลต่อการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์ของประชาชน จังหวัดชัยภูมิ และศึกษาพฤติกรรมและการรับรู้การตี๋ไม่ขับในประชากรจังหวัดชัยภูมิ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ตัวแทนประชาชน ผู้นำชุมชน หน่วยงานในพื้นที่ ได้แก่ สาธารณสุข โรงพยาบาล /ชมรมคนพิการ สถานีตำรวจภูธร สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย โดยมีรูปแบบการศึกษา ได้แก่ (1) การลงพื้นที่ฝังตัวในชุมชน (Phase In) เพื่อศึกษาบริบทกลุ่มชาติพันธุ์แต่ละชุมชนในพื้นที่ (2) การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth interview) โดยใช้ Snowball technique ในการค้นหา key informants ได้แก่ ตัวแทนครัวเรือน (ชาย-หญิง) ผู้นำชุมชน และ หน่วยงานในพื้นที่ ได้แก่ สาธารณสุข โรงพยาบาล /ชมรมคนพิการ สถานีตำรวจภูธร สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ในพื้นที่ จำนวน 30 คน (3) การสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group) กับตัวแทนครัวเรือน ผู้นำชุมชน และ หน่วยงานใน 2 พื้นที่ๆละ จำนวน 15 คน รวม 30 คน เครื่องมือวิจัย ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ แบบสนทนากลุ่ม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล และนำข้อมูลที่ได้มาดำเนินการวิเคราะห์และสรุปผลและพรรณนาความ (Descriptive)

ความสัมพันธ์ระหว่างแบบแผนทางสังคม และปัจจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมที่ส่งผลต่อการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์ของประชาชน จังหวัดชัยภูมิ พบว่าสถานการณ์และแบบแผนทางสังคม/ธรรมเนียมการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์ที่มีผลต่อการตี๋ไม่ขับของประชาชนในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ อยู่บนฐานการดำเนินวิถีชีวิตของประชาชนในพื้นที่ ในขณะที่บางส่วนรับแบบแผนพฤติกรรมการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์มาจากต่างถิ่น วิถีชีวิตความเป็นอยู่ และพิธีกรรมประเพณี วัฒนธรรม บุคลิกและอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของประชาชนหนุนเสริมให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว ความนิยมในการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์ควบคู่มาพร้อมกับความบันเทิงมีความยินดี การยอมรับ นับถือกันเสมือนญาติพี่น้องรวมทั้งให้ความเคารพแก่ผู้ที่มีอาวุโส จึงทำให้มีความรักใคร่กลมเกลียวกันตลอดจน ระบบความสัมพันธ์แบบเครือญาติ การเข้าสังคมที่ ความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายวัฒนธรรมด้านการกิน อาหารควบคู่กับสุราและเครื่องตี๋แอลกอฮอล์ บุคคลที่มีพฤติกรรมการตี๋แล้วขับ มีตั้งแต่ช่วงอายุ ตั้งแต่ 13 ปี เยาวชนทั่วไป กลุ่มคนวัยแรงงาน และวัยผู้สูงอายุ โดยนิยมตี๋สุราขาว เปียร์ และสุราสี ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์ในเบื้องต้น ทราบและรับรู้ถึงปัญหาผลกระทบการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์ ที่มีผลต่อการขับขี่ยานพาหนะ แต่ด้วยความนิยมชมชอบ และอิทธิพลพฤติกรรมจากกลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมรอบตัว ซึ่งล้วนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตี๋เครื่องตี๋แอลกอฮอล์ และการขับขี่ยานพาหนะเป็นอย่างมาก

สอดคล้องกับแนวคิดของ ธีวรัตน์ แจ่มใส และคณะ (2560) ที่กล่าวถึงพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์และทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมการดื่มของประชาชนในพื้นที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับความเชื่อ ความคิด ทัศนคติ และค่านิยม สังคม และสิ่งแวดล้อมของชุมชน กลุ่มเด็ก เยาวชนเป็นกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสเข้าสู่วงจรอบายมุขง่ายที่สุด เพราะไม่เห็นคุณค่าในตนเองคิดว่าสังคมปฏิเสธ ขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดผู้ให้คำแนะนำที่ถูกต้อง สอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร (2562) ที่กล่าวถึงประชากรกลุ่มที่เสี่ยงต่อการเสียชีวิตด้วยการดื่มแล้วขับมากที่สุดคือกลุ่มเด็กและเยาวชน ขณะเดียวกันสภาพแวดล้อมที่มีบทบาทต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการขับขี่ยานพาหนะ ของประชาชนในพื้นที่ ได้แก่ ร้านค้าจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ที่ในปัจจุบันพบว่า ร้านค้าชุมชนในพื้นที่มีการจัดวางการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เข้าถึงง่าย มีวางขายหน้าร้านตรงบริเวณทางเข้า เพื่อสะดวกในการหยิบขายและซื้อหา แม้ร้านค้าบางแห่งติดป้ายงดจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่เด็กและเยาวชน แต่ก็ยังไม่สามารถควบคุมได้ โดยเฉพาะช่วงเวลาขายที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ส่งผลให้ประชาชนที่เป็นกลุ่มเสี่ยง โดยเฉพาะเด็ก เยาวชนมีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ต่อเนื่อง ในขณะที่ผู้ประกอบการร้านค้าที่จำหน่ายไม่ได้รู้สึกว่าการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับเยาวชนเป็นสิ่งที่ขัดต่อกฎหมาย นอกจากนี้รูปแบบการโฆษณาของบริษัทผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีมาเพิ่มเติมตลอดเวลา การควบคุมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้านค้าจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความร่วมมือในการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด สอดคล้องกับแนวคิด ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (2556) สถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลกระทบของเยาวชนไทย เป็นปรากฏการณ์ที่สังคมให้ความสำคัญ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชนจึงต้องมีการควบคุมทั้งการจำหน่าย การเข้าถึงและอื่นๆ ร่วมด้วย อย่างไรก็ตามการลดพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และขับขี่ยานพาหนะในพื้นที่จังหวัดชัยภูมิ จำเป็นต้องมีการกำหนดและบังคับใช้กฎหมาย มาตรการควบคุมการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในพื้นที่ชุมชน การรณรงค์ดื่มไม่ขับ การสร้างเครือข่ายประชาคมงดเหล้าต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องที่ช่วยผลักดันและส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่ทราบถึงข้อกำหนดในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมการจำหน่าย การรณรงค์ส่งเสริมให้ประชาชนเกิดความรู้ทราบถึงผลกระทบในเชิงลบ และโทษของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และขับขี่ยานพาหนะ รวมถึงการมีเครือข่ายขับเคลื่อนในการเฝ้าระวังการขับแล้วขับในพื้นที่จะช่วยส่งเสริมให้ประชาชนที่ประสบกับปัญหาจากผลกระทบการดื่มแล้วขับสามารถเข้าถึงข้อมูล รวมทั้งสามารถรับทราบข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน และทำควบคู่กับมาตรการในการควบคุม กิจกรรมรณรงค์สร้างความรู้ความตระหนัก หรือเพิ่มกิจกรรมหรือพื้นที่ในการสร้างสรรค์ให้กับประชากรกลุ่มเสี่ยงที่ เพื่อควบคุมและลดผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมที่เกิดจากพฤติกรรมเมาแล้วขับ

พฤติกรรมและการรับรู้การดื่ม ไม่ขับในประชากรจังหวัดชัยภูมิ พบว่าพฤติกรรมบุคคลที่มีความชื่นชอบความท้าทาย ความเสี่ยงในการดื่มแล้วขับและลักษณะของบุคคล อื่นๆรวมทั้งบุคลิกภาพ ความสามารถในการควบคุมตนเอง ความชอบในการแสวงหาความสุขให้ตนเอง ชื่นชอบความตื่นเต้นเร้าใจ สอดคล้องกับ แนวคิดของ อุษา บิ๊กกินส์ (2557) ที่กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเมาแล้วขับของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ ในขณะที่ดื่มแล้วเมาของกลุ่มวัยรุ่นที่ โดยเฉพาะเยาวชนชายอยู่บนความนิยมชอบความท้าทายและเสี่ยง ซึ่งเป็นสาเหตุของการเมาแล้วขับ รวมทั้ง

ประสบการณ์ส่วนบุคคล ที่พบว่าบุคคลที่ไม่มีประสบการณ์ในการขับซี้ และไม่มีใบอนุญาตขับซี้ จะไม่มีความต้องการขับซี้แม้จะดื่มสุรา เพราะ บุคคลที่มีประสบการณ์ในการขับซี้ และมีใบอนุญาตขับซี้ จะมีความต้องการขับซี้แม้จะดื่มสุรา สอดคล้องกับแนวคิด จันทรฉาย โยธาใหญ่ และคณะ (2557) ที่กล่าวถึงพฤติกรรมดื่มไม่ขับและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของบุคคลที่สำคัญคือส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ และมีพฤติกรรมการขับซี้รถจักรยานยนต์ในขณะที่มีเมามาก่อนควบคู่กับ พฤติกรรม ของบุคคล โดยเฉพาะบุคคลที่มีพฤติกรรมการดื่มจนติด มักจะไม่กลัวเมา แต่เวลาขับซี้รถจักรยานยนต์นั้น ความสามารถในการขับซี้จะน้อยลง จึงเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ พฤติกรรมส่วนใหญ่ของนักดื่มที่เมาแล้วขับไม่ได้มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม แต่ก็ไม่รู้สึกผิดที่เมาแล้วขับ ประสบการณ์ในการประสบอุบัติเหตุเป็นปัจจัยหนุนเสริมสำคัญมีผลต่อการเมาแล้วขับ รวมทั้งทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการดื่มไม่ขับ โดยเฉพาะวัยรุ่นส่วนใหญ่มีทัศนคติในการขับซี้โดยเฉพาะการขับซี้รถจักรยานยนต์ คือผู้ที่มีความชำนาญเชี่ยวชาญในการขับซี้จะใช้ความเร็วสูงได้ อิทธิพลของสภาพแวดล้อมครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ ผู้ปกครอง ปัจจัยความผูกพันต่อครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุรา เนื่องจากบุคคลที่มีแนวโน้มจะกระทำผิดกฎหมายเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เพียงแต่ควบคุมเอาไว้เท่านั้น เหตุที่มนุษย์สามารถควบคุมไว้ได้ และไม่กระทำผิด เนื่องจากกลัวว่าจะทำให้เสียความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนฝูง ครอบครัว พี่น้อง เพื่อนบ้าน ครู-อาจารย์ นายจ้าง เป็นต้น ความสัมพันธ์ในครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชน สอดคล้องกับแนวคิดของ อุษา บิ๊กกินส์ (2557) ที่กล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเมาแล้วขับ โดยเฉพาะวัยรุ่น คือปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม เพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลมากที่สุดที่ทำให้ผู้ขับซี้รถจักรยานยนต์ และ และแนวคิดของ จันทรฉาย โยธาใหญ่ และคณะ (2559) ที่กล่าวถึง ทัศนคติอิทธิพลของพ่อแม่และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนส่งผลต่อพฤติกรรมการดื่มไม่ขับซี้รถจักรยานยนต์ได้ นอกจากนี้ยังพบว่า มีปัจจัยหนุนเสริมด้านพฤติกรรมเมาแล้วขับ เช่น ไม่กล้าปฏิเสธ หรือปฏิเสธไม่ได้ หรือ เกรงใจ ไม่ชอบฟังใครให้พากลับบ้าน รวมทั้งแรงยั่วยุจากกลุ่มเพื่อน ความรู้สึกตกลงขบขันกับการขับซี้รถขณะมีเมากลับบ้าน ก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ ส่วนสังคมและวัฒนธรรม และธรรมเนียมการดื่มของชุมชน ก็ถือว่ามามีอิทธิพลต่อการเมาแล้วขับของกลุ่มประชากรที่ดื่มแล้วขับ ประเพณีต่างๆ ในท้องถิ่น มีส่วนสนับสนุน ส่งเสริมให้ดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มแล้วขับรวมทั้งความเชื่อทางสังคม กิจกรรมทางศาสนา เป็นต้น

ข้อเสนอแนะการวิจัย ได้แก่ การสร้างมาตรการในการควบคุม และป้องกันการจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกรูปแบบในระดับชุมชน การจัดทำแผนงานส่งเสริมกิจกรรมสร้างสรรค์ในรูปแบบอื่นที่เหมาะสมที่เด็กและเยาวชนสามารถมีส่วนร่วมในชุมชน หน่วยงานท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องควรมีแผนงานส่งเสริมงานด้านเด็กและเยาวชนและสนับสนุนแผนงานการให้ความรู้ในเรื่องของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และสนับสนุนเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้มีพื้นที่ในการทำกิจกรรมสร้างสรรค์ การกำหนดแผนงานในการป้องกันการดื่มแอลกอฮอล์และจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในพื้นที่โดยกำหนดเป็นประกาศท้องถิ่น ห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในพื้นที่สาธารณะ หรือในงานมหรสพบันเทิง และกำหนดเป็นแผนยุทธศาสตร์ระดับท้องถิ่น เพื่อขับเคลื่อนงานด้านสุขอนามัย การส่งเสริมให้มีการประชาสัมพันธ์รณรงค์ผ่านสื่อทุกรูปแบบ และกำหนดนโยบายหรือกำหนด

กฎหมายที่เกี่ยวข้องและกำหนดบทลงโทษที่จริงจังก่อการจำหน่าย และการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์
ในที่สาธารณะ

เอกสารอ้างอิง

- จันทร์ฉาย โยธาใหญ่ และคณะ. (2557). พฤติกรรมตีไม้ซัดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของเด็กวัยรุ่น
ไทยในจังหวัดเชียงใหม่. รายงานวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์.เชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ธัญวรรณ์ แจ่มใส และคณะ. (2560). การศึกษาพฤติกรรมการตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ที่มี
ผลกระทบต่อสุขภาพและชุมชน และทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมการตีของกลุ่มชาติพันธุ์
ลาว กูย และเขมร : กรณีศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ. รายงานการวิจัย.นนทบุรี : ศูนย์วิจัย
ปัญหาสุรา.
- ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. (2556). สถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลกระทบใน
ประเทศไทย ปี 2556. นนทบุรี: บริษัท เดอะ กราฟิโก ซิสเต็มส์ จำกัด. (อัดสำเนา).
- สำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร. (2562). รายงานการวิเคราะห์สถานการณ์
อุบัติเหตุทางถนนของกระทรวงคมนาคม พ.ศ. 2561.กรุงเทพฯ: สำนักงานนโยบายและ
แผนการขนส่งและจราจร.
- สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดชัยภูมิ. (2564). ข้อมูลศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและลด
อุบัติเหตุทางถนนจังหวัดชัยภูมิ ในช่วงเทศกาลปีใหม่ พ.ศ. 2564. ชัยภูมิ : สำนักงานป้องกันและ
บรรเทาสาธารณภัยจังหวัดชัยภูมิ
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2557). ข้อมูลสถิติการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของประเทศไทย ปี พ.ศ.
2557.กรุงเทพมหานคร. สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2563). สถิติการเกิดอุบัติเหตุในช่วงปกติและ
ช่วงเทศกาลสงกรานต์ 2563 .(ออนไลน์) <https://www.nesdc.go.th/main.php?filename=index>.
สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2563.
- อุษา บิ๊กกินส์ .(2557). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเมาแล้วขับของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ในเขต
กรุงเทพมหานคร. ใน วารสารสุทธิปริทัศน์ ปีที่ 27, 82 (เม.ย.-มิ.ย. 2556) หน้า 41-59.